

50

NIEUWSBRIEF 50 - mei - 2013

Voorwoord

Voor u ligt nieuwsbrief nr. 50, dit is een bijzonder nummer om de volgende redenen:

1. Het is de vijftigste keer dat wij u op deze manier informeren over het wel en wee van ons project.
2. Het is ook de 50-ste nieuwsbrief met Tjabel Klok als eindredacteur. Dit nummer is voor hem een afsluiting als eindredacteur. U zult begrijpen dat wij het zeer betreuren dat hij ermee stopt, maar wij kunnen het zeker begrijpen. De inhoud bestaat voor een groot deel uit een terugblik over de afgelopen jaren. Rien de Bruin heeft als één van de oprichters van de werkgroep hier een aantal artikelen over geschreven.

Verder nog een interview met Jantsje Wieringa, die al jaren de breipennen laat tikken voor de kinderen in Roemenië. En natuurlijk het laatste nieuws van Casa Rafa.

Ik wens u veel leesplezier.
[Jaap de Vries]

Al meer dan 20 jaar inzet voor projecten in Roemenië.

De STICHTING WERKGROEP ROEMENIE bestaat al meer dan 20 jaar. In de zomer van 1989 ooit begonnen met als opdracht de thema's rond het Conciliair Proces (Vrede, Gerechtigheid en Heelheid van de Schepping) aan de orde te stellen en dit uit te werken in een concreet project. De werkgroep werd al gauw aangevuld met

vertegenwoordigers van de kerken in Boornbergum, Rottevalle en Oudega. Via een gastspreker van de Stichting Dorcas International kwam de werkgroep aan het adres van een gemeente in Timisoara. De eerste contacten werden telefonisch gelegd en al gauw rijpten de plannen om hulpgoederen te gaan verzamelen voor de gemeente van de pastors Daniël Matei en Cornel Marencu. De werkgroep kwam al snel op het idee om een donateurgroep op te richten, waardoor maandelijkse inkomsten gewaarborgd werden. Tot op heden wordt het werk van de Stichting nog altijd gesteund door giften en bijdragen van een grote groep donateurs en de betrokken kerken. Vanwege de wens en de opdracht van de Werkgroep voor een duurzaam en concreet project, ontstond vlak na de Revolutie in 1989 het initiatief voor de totstandkoming van het eerst Christelijke kinderkuis in Roemenië. Een oud gebouw in Sinandrei werd met steun van goederen, inventaris, kleding en levensmiddelen etc. geschikt gemaakt voor een groep kinderen.

De kinderen kwamen uit hulpbehoevende en vaak gebroken gezinnen die niet in staat waren te voldoen aan de basisbehoeften van de vaak grote gezinnen. De vele transporten en persoonlijke bezoeken, georganiseerd door de Werkgroep, vonden vele jaren plaats onder moeilijke en steeds weer variërende omstandigheden vanwege allerlei administratieve rompslomp bij de dounekantoren in de doorvoerlanden en met name die bij de Roemeense grensovergangen. De kinderen van SATUL COPILOR (= KINDERDORP) in Sinandrei groeiden op in de weelde van dierbare, liefdevolle en duurzame

zorg, opvoeding, scholing, goede kleding, voeding en onder belangrijke normen en waarden. Zij en de projectleiders, de familie Matei, voelden zich mede gesteund door de vele persoonlijke bezoeken en goede contacten.

In de aanloop naar het Partnerschap van Roemenië voor de Europese Unie dienden alle, inmiddels flink opgegroeide, kinderen te worden teruggeplaatst naar hun ouders of moeder/vader of andere familieleden. Een soms pijnlijk proces waarna de werkgroep en de Roemeense projectleiders zich nog lang verantwoordelijk voelden voor de gezinsituaties. Een aantal behoeftige gezinnen werd nog regelmatig bezocht, kreeg ondersteuning, coaching en middelen om te overleven.

Na enkele jaren groeide rond 2005 binnen de Werkgroep de wens naar een kleinschalig, nieuw en duurzaam project. Dat werd gevonden via eerdere contacten met de familie Silasi in Mosnita, vlakbij Timisoara. Zij hadden al eerder initiatieven genomen om met name voor de kinderen uit de allerarmste gezinnen in hun dorp een steun-, hulp- en scholingsprogramma op te zetten.

Zij hadden een oud gebouw met eigen middelen en steun van vrienden, hun kerk en de gemeenteleden, geschikt gemaakt voor naschoolse opvang en onderwijs van die kinderen.

Vanaf die tijd zet de Werkgroep zich volledig in voor dit buitengewone en dankbare project CASA RAFA (Huis voor Heelmaking). Meer dan 30 kinderen worden na schooltijd (in Roemenië gaan kinderen alleen 's morgens naar school) om 12 uur opgevangen, krijgen een lunch, opvoeding en onderwijs. Er zijn

kinderen die voor die tijd helemaal niet naar school gingen door het gebrek aan goede kleding, voeding en hygiëne. De kinderen kunnen er douchen en krijgen nette kleding en schoenen uit onze kledinginzameling. Een uitzonderlijke luxe voor de meeste kinderen die, thuis verstoken zijn van de meest eenvoudige voorzieningen.

Het reguliere (basis-)onderwijs is in Roemenië kwalitatief regelmatig slecht door de gebrekkige middelen en het feit dat de leerkrachten, net als vele andere professionals, voor het grootste deel zelf in hun inkomen moeten voorzien! In CASA RAFA zijn de projectleiders en leerkrachten in staat om de kinderen in enkele maanden meer kennis en vaardigheden bij te brengen, dan zij in jaren op de reguliere school kregen. De Werkgroep bewondert het grote enthousiasme en de toewijding van de projectleiders voor hun werk in het Project Casa Rafa. Hun werk en levensopdracht voor niet alleen de kinderen, maar ook hun inzet voor de ouders, moeders of verzorgers in de gezinssituaties is groot.

Het meest aansprekende is dat de projectleiders (de familie Silasi) jaren geleden dit initiatief namen, omdat zij zich wilden inzetten voor kinderen uit deze gezinnen, voor wie in Roemenië NIEMAND iets deed. Over de huidige sociale en economische situatie in Roemenië, dat nu ook tot de Europese Unie behoort, kunt u kennis nemen in het artikel daarover in onze Nieuwsbrieven of door binnenkort onze website bezoeken.

Een terugblik naar de transporten in de jaren '90.

Eén en vaak twee keer per jaar met een veelal bejaard en oncomfortabel gehuurd bestelbusje vol met spullen naar Oost-Europa rijden was waarlijk een hachelijk avontuur. Al weken van te voren dienden een map vol getekende en gestempelde paperassen van de douane, vrachtbrieven, donatie- en uitnodigingsbewijzen, doorreisvisa, aanbevelingsbrieven en credentials etc., in orde te worden gemaakt. En meestal ontbrak er dan weer een ander document met stempels, waarvan m.n. de Oostenrijkse douane ons vertelde dat dat de 'nieuwe regeling' was en dat we dus niet verder konden, mits er extra betaald werd. Dat was o.a. voor de 'regeling' dat alle vrachtvervoerders die doorreisden een medische keuring dienden te ondergaan bij de Oostenrijkse douane-dokter. Dat kostte 350 gulden. Maar Tjabel had ontdekt dat je moest aangeven dat je dat geld eenvoudig niet had en dat je die douane eenvoudig kon 'omkopen' door het 'aanbieden' van een eenvoudige zaklamp of een pakje sigaretten. Ondanks dat kwam het meer dan eens voor, dat het oponthoud bij de Oostenrijkse grens, na bezoek van wel acht verschillende loketten, tot wel zes uur kon oplopen. En dat ondanks het 'draaiboek' en de plattegronden van Tjabel, waar je de bus moest stallen, waar de diverse loketten waren en welke douaniers je het beste kon benaderen.

Na een overnachting net over de grens in Ried, de volgende dag richting Hongaarse grens. Wat zal ons daar weer te wachten staan. De Hongaarse douaniers deden meestal minder moeilijk dan die van Oostenrijk, maar ook daar 'klopten' de stempels en de papieren vaak niet en diende er onderhandeld te worden om verder te mogen rijden. Een tweede overnachting in Hongarije voordat we de allermoeilijkste barrière, de Roemeense grens, gingen nemen. Aansluiten achter een rij van soms meer dan vijftig vrachtwagens, die ook al meer dan een dag stonden te wachten op toestemming om door te kunnen. Zo hebben Winnifred en ik bij Nadlac wel eens bijna een hele dag in de verzengende hitte in de rij gestaan en kwamen we pas laat in Timisoara aan.

Aangekomen in Roemenië werd je geconfronteerd met de armoede en het wonen op het platteland.

Er is een 'boek over te schrijven' wat er allemaal gebeurde onderweg en bij de grensovergangen. Een goederen transport met een busje en tegelijk het invoeren van een oude Audi 100 die we schonken aan de beheerders van het kinderkuis, leverde nooit te vergeten taferelen op bij de diverse grensovergangen. Daarbij kwam dat de wegen, ja de hoofdwegen, in Roemenië in die tijd vrijwel onbegaan waren vanwege de grote en diepe kuilen in het asfalt die zo talrijk waren, dat ze vrijwel niet te vermijden waren. Het vertrek en de terugkomst van de transporten in die tijd vormde hoogtepunten. 's Morgens vroeg verzamelden zich de hele werkgroep en vrijwilligers in de kerk van Opeinde. Daar werden de transporteurs door ieder uitgezwaaid na een kleine bijeenkomst waarin ook gebeden werd voor een voorspoedige en succesvolle missie en terugkeer.

Bij terugkeer, soms laat op de dag, na meestal meer dan een week, waren alle werkgroepleden en medewerkers weer verzameld in de kerk om een kort reisverslag aan te horen en na een dankgebed dankbaar huiswaarts te keren.

Wat dreef ons in die tijd om steeds weer dit tijdrovende, hachelijke, spannende en niet ongevaarlijke avontuur te ondernemen? Was het de drang om vanuit onze 'luxe' iets te kunnen en te moeten betekenen voor de nood van anderen daar? Was het misschien ook het 'avontuur' van de reis waarin het overwinnen van de 'gevaren' achteraf veel voldoening gaven? Waren het de warme en uiterst dankbare contacten met de Roemeense projectleiders en de kinderen en de families in Timisoara? Waren het de vriendschapsbanden met de Roemeense families die zich daar inzetten voor de nood van families en kinderen? Was het ook het succes van de Roemeense projectleiders die een groep kinderen zonder toekomst een warm huis bood en een opvoeding die moest leiden tot begripvol en een betere sociale en maatschappelijk toekomst voor hen? Het was ongetwijfeld een combinatie van genoemde motieven die er toe leidde dat vele medewerkers dit 'avontuur' en die tijd aandurfd en ervoor gingen.

De velen die in die tijd meewerkten aan de transporten zijn nog altijd trots op hun onvergetelijke ondernemingen en herinneringen aan hun werk in dienst van anderen.

[© Rien de Bruin]

Interview met Jantsje Wieringa

Ik heb een interview met Jantsje gehad, een van de helpers van het eerste uur.

Ik heb het volgende aan haar gevraagd:

Wanneer bent u begonnen met uw hulp en wat ging u doen?

Direct na de oprichting van de werkgroep heeft de vrouwenvereniging aangeboden om te gaan breien en kleding in Nijega te sorteren, repareren en inpakken voor het transport. Als lid van deze vereniging heb ik natuurlijk meegedaan.

Waarom bent u hier mee begonnen en doet u dit nog steeds?

Mijn eerste reden was en is nog steeds: liefde voor de medemens niet alleen hier, maar ook verder hier vandaan.

De tweede reden is: ik mag heel erg graag breien en als er maar even gelegenheid is zit ik te breien.

Hoe komt u aan de benodigde wol?

Veel mensen weten van mijn brei-activiteiten en geven mij dan wol, dat zijn o.a. kennissen,

familie en soms ook onbekenden, die het van anderen hebben gehoord.

Jammer genoeg heb ik maar één paar handen anders kon nog meer wol gebruiken.

Wat breit u meestal?

Dat is afhankelijk van de wol die ik krijg en de hoeveelheid en de kleur.

Wat ik zoal brei: sokken, truien, sjaals, mutsen en handschoenen en dat in verschillende maten zodat er voor iedereen wat bij is.

Hoeveel schat u dat u in al die jaren inmiddels heeft gebreid.

Ik heb geen idee, maar het is heel wat, meestal wel drie grote dozen per jaar. In deze dozen doe ik meestal een persoonlijk briefje en sinds kort doe ik dat in het Roemeens, een kennis heeft een paar teksten voor mij in het Roemeens vertaald.

Ik bedank Jantsje voor het vele werk dat ze in al die jaren heeft gedaan en wens haar een goede gezondheid en nog veel breiplezier toe.

[© Jaap de Vries]

Afscheid Tjabel Klok

Tjabel heeft te kennen gegeven dat hij wil stoppen met zijn werkzaamheden voor de werkgroep, omdat hij meerdere bestuursfuncties heeft.

Wij vinden het bijzonder jammer dat wij hem als actief lid moeten missen.

Al vanaf het eerste uur heeft hij zich altijd voor 100% ingezet voor onze projecten in Roemenië. Zijn bijdrage aan de vergaderingen en het maken van de nieuwsbrief zullen wij gaan missen. Gelukkig blijft hij voor het laden van de vrachtwagen wel beschikbaar.

Hierbij zeggen we Tjabel hartelijk dank voor het vele werk dat hij in de werkgroep heeft gedaan.

Wij zullen in de eerstkomende vergadering op passende wijze afscheid van hem nemen.

Langs deze weg willen wij hem heel hartelijk bedanken voor het vele werk en zijn grote inzet en betrokkenheid in de afgelopen jaren.

[© Jaap de Vries]

Kleinschaligheid en duurzaamheid

De Stichting Werkgroep Roemenië heeft vanaf het begin in 1989 het uitgangspunt gehanteerd dat het werk en de inzet zich zou moeten richten op een kleinschalig project. Daarbij komt vooral ook de uitdrukkelijke wens

van de Werkgroep, dat het een project is met toekomst dat duurzame hulp vraagt. En vooral dat er een goede en betrouwbare relatie is met de Roemeense projectleiders.

Die uitgangspunten hebben er toe geleid dat er altijd gestreefd is naar een goede communicatie en dat de projectleiders goede en betrouwbare vrienden werden. Door de vele bezoeken en excursies van werkgroepleden, vrijwilligers en vrachtvervoerders aan de projectleiders in Roemenië, zijn de banden versterkt en blijken ze steeds weer een stimulans te zijn voor blijvende hulp. Dat was al zo bij het project Satul Copiilor in Sinandrei en dat is nog steeds zo bij het project Casa Rafa in Mosnita. De bezoeken van de Roemeense projectleiders, die op onze uitnodigingen naar Friesland kwamen om kennis te maken met onze cultuur en onze organisatie, waren hoogtepunten in de uitwisselingen en de relatieversterking.

De familie Silasi, de initiators en projectleiders van Casa Rafa, met wie we sinds 2007 een goede en warme relatie hebben, zijn uitzonderlijke en bewonderenswaardige mensen. Sommige werkgroepleden kenden hen al vanaf het begin van de jaren '90. Via een omweg kreeg de werkgroep in 2006 kennis van hun initiatief voor de opzet van een naschoolse opvang voor educatie en begeleiding van kinderen uit de armste gezinnen uit hun dorp.

Zij kregen de beschikking over een totaal vervallen gebouwtje, verbouwden dat met eigen middelen tot een mooie en geschikte

locatie voor de opvang van 30 kinderen. Het werd en is nog altijd een groot succes.

Ze werken voor kinderen en families die totaal en blijvend hulpbehoevend zijn en voor wie niemand anders iets doet! Het zijn vaak gezinnen die in onvoorstelbaar slechte omstandigheden wonen en leven (foto huisjes Mosnita Veche).

Voor de Silasi's betekent het hun opdracht en hun levenswerk, waarvoor zij zich full time, belangeloos inzetten, deels met onze steun en deels met eigen middelen.

Wij, de werkgroepleden, zijn trots en dankbaar dat wij mogen en kunnen meewerken en hulp bieden aan het werk van de familie Silasi en hun medewerkers. Wij hopen en bidden dat wij samen met onze donateurs, met vrijwilligersacties, met giften en door de medewerking van de kerken, dit nog vele jaren kunnen blijven doen.

Wat zou het ook mooi zijn als wij door de uitgifte van dit jubileumnummer en de mogelijke publiciteit die daarmee kan samengaan, nog meer mensen bewust kunnen maken om mee te denken en steun te geven aan onze inzet voor dit nog altijd noodzakelijke werk in Roemenië.

[© Rien de Bruin]

Dirk Luinstra, zijn passie, durf, zijn missie en liefde voor Roemenië.

Met zijn 17 meter lange truck reed hij al meer dan 500 keer naar Roemenië. Vol geladen met 200 kubieke meter kleding, materialen en levensmiddelen naar zijn diverse charitatieve hulpadressen in Roemenië.

Als je hem uitnodigt eens te vertellen over zijn reisavonturen, dan raakt hij niet uitgepraat en kleven zijn toehoorders aan zijn lippen. Zijn vrouw Bea vormt de drijvende en organiserende kracht achter zijn ondernemingen. Na zijn pensioen als boer in Duitsland en later op de boerderij van zijn vader in Doezum, legde hij zich toe op de hulpverlening naar Roemenië. En dat niet alleen. Zijn andere passie was muziek. Hij componeerde, dirigeerde en organiseerde vele jaren de oefenavonden en succesvolle uitvoeringen van diverse muziekcorpsen.

En nog altijd, op gevorderde leeftijd, zijn zij beiden actief met hun werk voor anderen. En dat terwijl zij zelf in de afgelopen jaren te maken hadden met ernstige gezondheidsproblemen en tragische familie omstandigheden. Een bewonderenswaardig, sterk en optimistisch echtpaar dat onlangs nog hun huis verbouwde en aanpaste voor een hopelijk nog lang en actief leven.

Al meer dan 10 jaar verzorgen zij ook twee keer per jaar het transport van kleding, materialen en levensmiddelen naar ons project in Roemenië. Voor zijn vele contacten in Roemenië is hij een grote weldoener die daar overal met dankbaarheid verwelkomd wordt. Inmiddels is zijn kennis en vaardigheid van de Roemeense taal zodanig, dat men hem daar als lid van de Roemeense families beschouwt.

Vóór de aansluiting van Roemenië bij de EU, toen alle vrachtvervoerders vaak de grootste problemen hadden bij de grensovergangen, ook die van Hongarije, wist Dirk Luinstra het vertrouwen te winnen van de douaniers en kon hij meestal zonder al te veel problemen de grenzen passeren.

Wij en onze Projectleiders in Roemenië zijn hem en zijn vrouw Bea veel dank verschuldigd. Wij hopen dat hij, samen met zijn vrouw, nog vele jaren in goede gezondheid hun passie voor het vervoer naar Roemenië kunnen blijven realiseren.

Afscheid van de (eind-) redacteur

Redacteur zijn omvatte (in mijn geval) het hele proces van het nadenken over wat we te vertellen hebben, wat interessant en tegelijk belangrijk is voor de donateurs en andere geïnteresseerden, het verzamelen van kopij, het uitdagen van verscheidene mensen om

hun bijdrage te leveren, het daarna ervoor zorgen dat je het ook werkelijk (op tijd) binnenkrijgt, het redigeren van de kopij (taalfouten en stijlfouten en typfouten aanpassen), het bepalen van de volgorde, de coördinator vragen om een voorwoord, het opmaken van de Nieuwsbrief en als alles klaar is, nog eens herlezen en laten lezen door meerdere personen (je ziet altijd wel iets over het hoofd op een computerscherm). Daarna neem ik de beslissing om het definitief vast te stellen, dan komt het proces van het drukken, het uittellen van de aantallen voor de bezorgers en het op de post doen van een twintigtal ver weg wonende donateurs.

Dan krijgen alle bezorgers een seintje dat het pakket klaar ligt (met wat extra pakketjes voor losse verspreiding en voor de kerken). Die pakketjes moeten worden afgehaald en afgeleverd op de bestemde adressen. En tenslotte gaat er een digitale kopie naar onze webmaster voor opname in de website. U ziet het hele circuit (soms ook wel circus) nu voor zich neem ik maar even aan.

Na bijna 25 jaar, als werker van het eerste uur, medeoprichter van de werkgroep Roemenië, en na 50 Nieuwsbrieven onder mijn redactie heb ik dit moment gekozen om afscheid te nemen van deze taak. Ik heb het altijd graag gedaan en vond het van groot belang om de donateurs van actuele en interessante informatie te voorzien. Het was een deel van mijn leven geworden. In het begin schreef ik bijna de hele Nieuwsbrief zelf, de laatste jaren had ik veel andere medeschrijvers.

In het begin van ons bestaan als werkgroep ging het om hulp aan gezinnen en misdeelden in Timisoara en omgeving, later om de oprichting van Satul Copiilor in Sinandrei (bij Timisoara). In het na-revolutionaire tijdperk hadden we in het begin nog veel communicatiemoelijkheden (bellen in de nacht lukte soms), maar met de komst van e-mail werd er veel gewonnen. Via de briefwisselingen en telefoontjes van Doina en Daniël Matei hield ik u op de hoogte van het wel en wee van de bewoners, soms leuk nieuws, soms droevig en deprimerend, ik denk aan de rechtzaken, de corruptie van sommige leiders en inspecteurs, de storm die de dakpannen er afblies, de restauraties aan het huis die mislukten door slechte materialen, de gasleiding die er uiteindelijk toch kwam, de rechtzaak om het voortbestaan, de aansluiting bij de EU en

daardoor de langzame afbouw van Satul Copiilor in Sinandrei. De kinderen, die soms met pijn in het hart, ook afstand moesten nemen van het tehuis en de geweldig goede verzorging van Doina en haar team en de liefde waarmee ze dat altijd deden.

[De vorige week kreeg ik van Doina nog een berichtje dat de toegewijde kokkin van het tehuis was overleden, de jongens waren gek met haar omdat ze altijd weer kans zag om met de levensmiddelen die we meenamen iets lekkers te maken].

Het was altijd weer een beleving om de verslagen van de chauffeurs te lezen en hun belevenissen onderweg en aan de grenzen. Ik denk bijvoorbeeld aan de begintijd, dat je op een "laufzettel" minstens zeven stempels moest verzamelen, overigens werden onze eigen vrachtbrieven door onszelf op een creatieve manier voorzien van stempels met een rood kruis, een gemeentewapen en/of ingemonteerde kopieën van digitale stempels van het internet, niet van echt te onderscheiden blijkbaar, want het werkte altijd wel: hoe meer stempels, hoe mooier.

Na het opheffen van het tehuis Satul Copiilor zijn de bewoners in alle richtingen door het land en de regio verspreid. De enige met wie we nog wel een contact hebben gehad was Florin, de jongen die bij binnekomen niet kon praten, maar toch uiteindelijk zijn diploma ziekenverzorger heeft behaald in 2011. Voor alle jongens moeten de herinneringen aan hun gelukkige tijd in het tehuis een kostbare herinnering blijven.

Het is niet te doen om de geschiedenis hier te herhalen, daarvoor is er (ter inzage) altijd nog het archief van de Nieuwsbrieven. In andere verhalen in dit speciale nummer komt dat nog weer eens aan bod (zie aldaar).

In de loop van de jaren daarna kwam Casa Rafa in beeld en dat is tot op dit moment het project dat ons boeit en bezig houdt.

Telkens weer gaat het om arme gezinnen, misdeelde kinderen, armoedige situaties, bureaucratie, en toch zijn er altijd weer mensen die zich geroepen voelen om met die situatie aan de slag te gaan en met hulp van buitenaf, kans zien om kinderen uitzicht op een betere toekomst te bieden.

Dit is mijn laatste Nieuwsbrief, ik stop met het lidmaatschap van de Werkgroep maar blijf beschikbaar voor hand- en spandiensten, zoals kledinginzameling en laden van de transportvrachtwagen.

Ik wens u nog vele interessante Nieuwsbrieven toe van mijn opvolger.

[© Tjabel Klok].

Fiscale aangelegenheden

ANBI-verklaring

De officiële oprichting van de Stichting Werkgroep Roemenië vond plaats bij notariële acte op 19 mei 1995 en de inschrijving in het register van de Kamer van Koophandel.

De Stichting Werkgroep Roemenië is tevens in het bezit van de ANBI-verklaring en daardoor zijn giften van donateurs

attrekbaar in het kader van de giftenregeling van de Inkomstenbelasting.

Colofon

De Nieuwsbrief is een uitgave van de Stichting Werkgroep Roemenië en verschijnt 3 tot 4 keer per jaar.

Redactie:

Tjabel Klok / Jaap de Vries / Aalze Vriezema / Rien de Bruin.

Eindredactie / opmaak: Tjabel Klok

Website: www.werkgroeproemenie.com

De Stichting wordt gevormd door medewerkers uit Opeinde, Nijega, De Tike, Oudega, Rottevalle en Boornbergum.

Voorzitter: Jaap de Vries (0512) 372169

Secretariaat: Rien de Bruin (0512) 371626

Penningmr: Aalze Vriezema (0512) 372245

Bankrekeningnummer: 36.90.24.354 t.n.v.

Stichting Werkgroep Roemenië te Opeinde Kamer van Koophandel nr. 41005187

Mocht u nog prijs stellen op eerdere nummers van onze Nieuwsbrief, stelt u zich dan in verbinding met het redactieteam.